

Δεν γνωρίζω πόσοι έχουν το προνόμιο να έχουν, να συντηρούν «εξοχικό». Δεν ξέρω καν, αν αποτελεί προνόμιο ή βαρίδι, στο πλαίσιο μιας οικονομίας που βιάζεται μέσα από ολότελα λανθασμένες επιλογές της εξουσίας, να εξαθλιώσει ένα ευρύτατο τμήμα της κοινωνίας.

Μπορώ να υπολογίσω όμως, πως η διατήρηση ενός οποιουδήποτε «εξοχικού», ήταν μια διαδικασία που απαιτούσε πολύ συναίσθημα, αρκετό χρόνο και λίγο χρήμα. Ατυχώς, όπως πολλά πράγματα που διέπουν την εποχή μας, η σειρά αντεστράφη. Έτσι έγινε αρκετό χρήμα, κάποιος χρόνος και στο βάθος ολίγον από συναίσθημα.



Τα σκεφτόμουν όλα τούτα μια εποχή που οι, και κάπως ειρωνικά, αποκαλούμενοι «νοικοκυραίοι», μπαίνουν σε μια διαδικασία να κλείσουν τις θερινές κατοικίες τους.

Διότι μια γνήσια καλοκαιρινή κατοικία κλείνει κάποια στιγμή. Τότε που το φθινόπωρο έρχεται βροχερό και δροσερό. Όπως το φετινό, τουλάχιστον μέχρι στιγμής. Οι θερινές κατοικίες δεν είναι για όλη τη χρονιά. Δεν έχουν κουβέρτες, τηλεοράσεις, στερεοφωνικά. Δεν είναι απαραίτητος ούτε ο θερμοσίφωνας. Φυσιολογικά δεν πρέπει ούτε να κλειδώνουν. Σε μια θερινή κατοικία δεν πρέπει να υπάρχει τίποτα αξίας. Παρά μόνο αντικείμενα χρήσιμα στην καθημερινότητα. Τα οποία, όσο φτωχός κι' αν είσαι ή σεσημασμένος, θα είναι απολύτως άχρηστα προς απαλλοτρίωση.

Το καλοκαιρινό σπίτι είναι διαβατήριο ελευθερίας.

Απαλλαγμένο απ' ότι βασανίζει την καθημερινότητα μας.

Κι αν δεν είναι έτσι, αυτοαναιρείται.

Κι αν δεν είναι έτσι, αποτελεί μια ένδειξη ματαιοδοξίας, ένα σημάδι απωθημένων.

Είναι ένας καθρέπτης του τι θέλεις και πως το θέλεις. Και του τι μπορείς, βέβαια.



Τα σκεφτόμουν όλα τούτα σε μια εποχή που, όπως είπαμε, οι «νοικοκυραίοι» κλείνουν τις θερινές κατοικίες τους. Τα σκεφτόμουν όλα τούτα, καθώς μάζευα καρέκλες, ανάμεσα από πεσμένα φύλα, κάτω από νεφροσκεπή ουρανό, σε ένα περισσότερο από το αναμενόμενο δροσερό, προχωρημένο, απόγευμα.